

Zo satanistu *svátec*

Bartolo Longo, služobník Panny Márie

Zo satanistu světec

Bartolo Longo, služobník Panny Márie

Zo satanistu svätec

Bartolo Longo, služobník Panny Márie

Duchovný biografický román podľa skutočných udalostí

© Otec Larry

Jazyková úprava: Mgr. Lucia Vavrová

Návrh obálky a sadzba: Mgr. art. Tomáš Leoni

Ilustrácie: Michal Lánsky

Prvé vydanie.

ISBN 978-80-570-7411-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodu-
kovaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Predslov

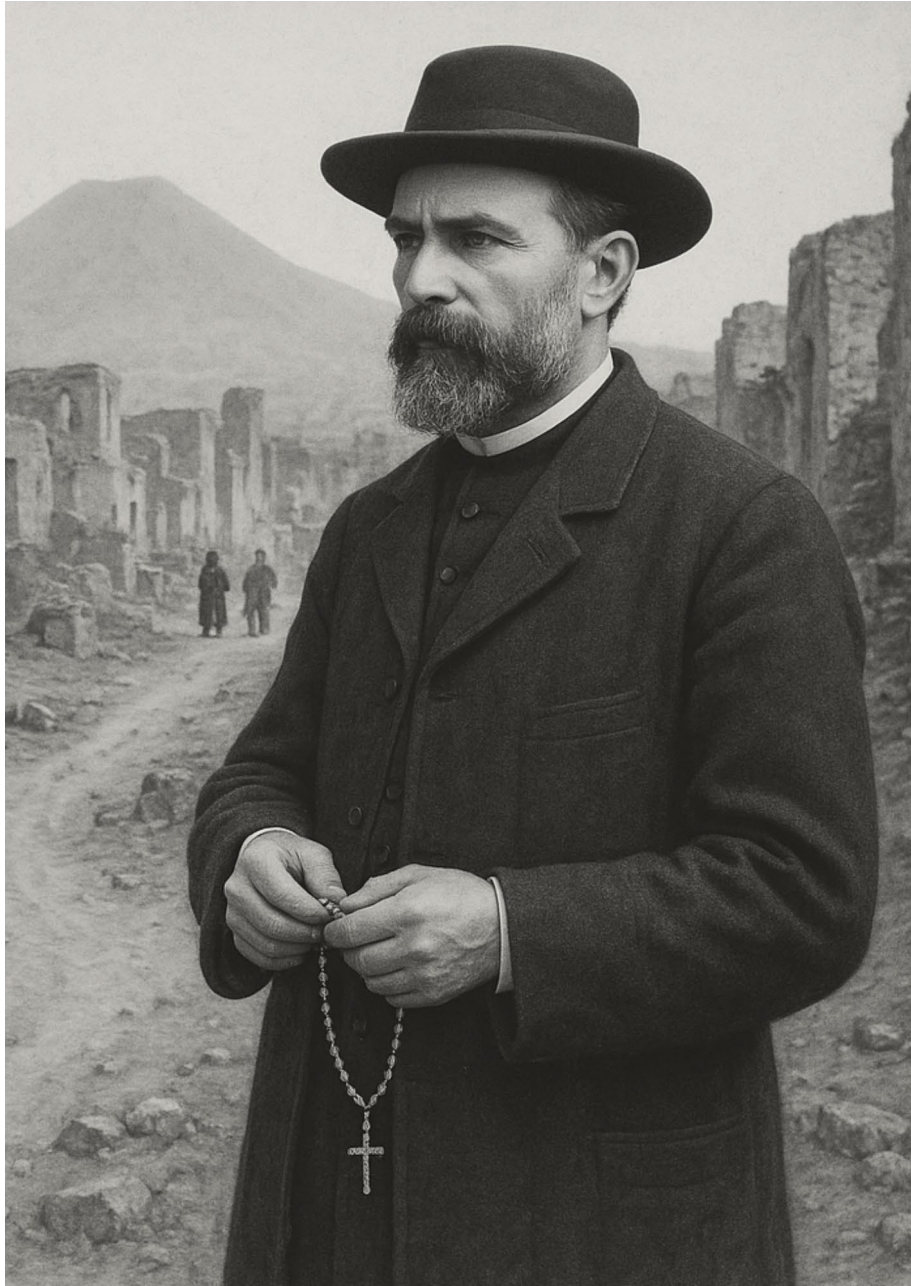
Je možné, aby sa zo služobníka temnoty stal svedok svetla? Aby človek, ktorý sa zriekol Boha, neskôr svojím životom zachránil tisíce duší?

Príbeh Bartola Longa odpovedá na túto otázku bez veľkých slov: áno, je to možné. Je to príbeh o tom, že Božia milosť nemá hranice – a že modlitba, ktorú svet považuje častokrát za zbytočnú, môže meniť dejiny. Bartolo nebol kňaz ani rehoľník. Bol laik – právnik, muž sveta, vzdelaný, zvedavý, hrdý. A predsa sa stal tým, čo Cirkev neskôr nazve apoštolom ruženca. Nie preto, že bol dokonalý, ale preto, že poznal hĺbinu hriechu a nechal sa z nej vytiahnuť Božím milosrdenstvom. V mladosti sa ocitol na temnej ceste – zvedený myšlienkami proti Cirkvi, zapletený do mágie, okultizmu a špiritizmu. Dostal sa až k hranici šialenstva. Ale práve tam, na dne vlastnej biedy, počul hlas: „Vráť sa k Bohu.“ A tento hlas zmenil všetko. Z právniksa stal misionár, z človeka bez pokoja muž modlitby, z obete temna staviteľ chrámu svetla.

Z jeho pokánia sa zrodilo dielo, ktoré pretrvalo dodnes – Svätyňa Panny Márie Ružencovej v Pompejach a celé mesto charity, modlitby a nádeje.

Bartolov život je viac než príbeh. Je to živé podobenstvo o Božom milosrdenstve, ktoré vstupuje tam, kam by sme sa hanbili pozrieť. Je to výzva pre dnešného človeka, ktorý hľadá zmysel v záplave ponúk, ale zabúda, že najväčším dobrodružstvom je návrat k Bohu. Keď sa Bartolo Longo po rokoch obrátenia modlil pred Pannou Máriou, povedal: „Ten, kto šíri ruženec, bude spasený.“ Nebola to fráza. Bola to jeho skúsenosť. Lebo v ruženci našiel kľúč k Božiemu srdcu – tiché, verné opakovanie, ktoré premieňa srdce človeka na obraz Krista.

Táto kniha nie je len životopis. Je to cesta svetlom, ktorá vedie od pochybnosti k viere, od temnoty k nádeji, od seba k Bohu. Čítaj ju pomaly. Medzi vetami nechaj priestor tichu. Lebo práve v tichu ruženca možno počuť to, čo Bartolo počul v najtemnejšej chvíli: „Vráť sa k Bohu – a prines druhým svetlo.“

Kapitola 1: Pompeje – miesto zázraku

Tam, kde bolo ticho smrti, sa zrodil spev života. Na konci devätnásteho storočia boli Pompeje iba údolím ticha. Nie tým ušľachtilým, ktoré sprevádza modlitbu, ale tichom pustoty – miestom, kde sa medzi ruinami ozýval len vietor a krik chudoby. Staré kamene svedčili o dávnej sláve a páde, o civilizácii, ktorá sa stratila v popolí Vezuvu. Do tohto zabudnutého kúta južného Talianska prichádza mladý advokát Bartolo Longo. Nie ako pútnik, nie ako kazateľ, ale ako právnik poverený, aby vyriešil majetkové záležitosti grófkyni Marianny De Fusco, vdovy, ktorá vlastnila niekoľko opustených polí. Bol to len pracovný úkon. Nikto vtedy netušil, že Boh ho vedie do údolia, kde sa naplní jeho osud. Keď Bartolo vystúpil z voza, čakala ho pustatina. Poľná cesta, zrúcaniny, zopár chatrčí, biedni roľníci so zbraňami – lebo banditi tu boli skutočnou hrozbou. A uprostred tejto opustenosti, v pohľade na utrpenie a nevedomosť ľudí, sa v ňom čosi pohlo. Bol to prvý dotyk milosti. Títo ľudia nepoznali ani katechizmus, ani kňaza. Ich domovom bola chudoba, ich náboženstvom povery, ich každodenným chlebom strach. A v srdci tohto nehostinného miesta sa zrodilo rozhodnutie, ktoré zmenilo dejiny: „Treba obnoviť vieru v tejto zemi. Lebo kde niet Boha, niet ani nádeje.“

Bartolo ešte nevedel, ako. Len cítil, že sa musí modliť. A tak sa modlil – jednoducho, ako kedysi v detstve. Vzal do rúk ruženec. V tej chvíli sa mu stará modlitba stala novým zjavením. Uvedomil si, že ruženec nie je únik, ale most. Nie reťaz slov, ale reťaz lásky, ktorá spája zem s nebom. A rozhodnutie padlo: ak má niečo obnoviť Pompeje, nebude to politika ani učenosť, ale modlitba ruženca.

Začiatky boli prosté. Niekoľko roľníkov, pár žien, malý stôl, stará kaplnka. A pred nimi obraz – poškodený, vyblednutý, darovaný z dobrého srdca, lebo sa už nikomu „nežišiel“. Obraz Panny Márie Ružencovej. Priviezli ho z Neapola na voze s hnojom. Takto prišla Mária do Pompejí – ponížená, ale nesúca spásu.

Keď sa obraz vyložil a zapálili sviece, bola už tma. Na kolenách tam kľáčal Bartolo, starý farár a zopár jednoduchých ľudí. A spolu sa pomodlili prvý ruženec.

O niekoľko desaťročí neskôr si jedna z týchto žien – už stará, zvráskavená ako olivovník – spomínala: „Vtedy tam nebolo nič. Len pár nás a obraz. A dnes... dnes je tu celé mesto.“

Zázrak sa nezačal vtedy, keď vyrástli múry baziliky. Začal sa v tej tichej modlitbe, v ústach ľudí, ktorí verili viac, než videli.

Pompeje dnes majú cesty, školy, sirotince, dvojaké železničné stanice a nespočetné množstvo pútnikov. Ale ich srdcom nie je kamenná stavba – je ním modlitba, ktorá sa nikdy neprerušila.

Modlitba, ktorá vyrástla z jedného „Zdravas“, vysloveného v chudobnej doline smrti. A v jej centre stojí muž s ružencom v rukách, ktorý kedysi stál na prahu zatratenia a teraz vedie tisíce duší k Bohu: Bartolo Longo – apoštol ruženca.

Tam, kde sa kedysi obetovalo pohanskej Venuši, povstala svätyňa Panny Márie.

Z miesta hanby sa stalo miesto milosti.

A z človeka, ktorý patrila temnote, sa stal svedok svetla.